

Съдът в Марбея. Хузгадо - на испански. Или първа инстанция за разглеждане на денунсиите

(граждански оплаквания). Ранна сутрин. Подкрепям полуприпадналата денунсирана Нуня - Извинете, аз съм вашият преводач - една енергична, красива жена се привежда към нас. - Разгласът е топъл, сърдечен, или Инката, както

вече я наричам, и все я подпитвам къде е скрила съкровищата на инките. Най-вероятно в душата

Седим си ние тричките в близкото до съдилището кафенце - празнуваме победата над несправедливостта

- Инка, що така си сграбила багажа? Тук, в Марбея, е спокойно. Не съм виждала да грабят дискове
- Ааааа, ти недей! Знаеш ли на колко денунсии съм била за ограбен багаж - Инчето леко поохладя
- Хайде бе, аз поне не съм чула такова нещо. Поне не тук, в Марбея. За ограбени вили и къщи да
- Уфффф, да знаеш на колко денунсии за кражби са ме викали... а сега в Малага са нахлули наши
- Инка, има ли много българска престъпност тук?

- Как да ти кажа, аз по принцип съм преводач в първа инстанция. Дребни хулиганства, кражби,

денунсията. Най-вероятно от училището са забелязали и те са се оплакали в съда.

- Инка, я сега да те питам какви са испанците като съпрузи – въпросът е коварен, защото вече р
- Миленче, много са различни. Може би защото са католици. Виждаш, тук преди всички други св
- Дааам, звучи красиво. А в живота такива ли са наистина?
- Тук казват, че жената е на пиедестал. Испанците, както си забелязала, не се събират много-м

Само погледни този с

я си и детето си и дор

продължава да дава под наем, а приятелят й... сега вече бивш, плаща и издръжка за детето. За

Отиваме на адреса и влизам във входа. Аз докато се обърна, и тя изчезнала. Направо се побър

Едно красиво стихотворение на Величка Иванова Маринова, баба на Инчето. Родена е на 29 апр

Душата си в нозете ти да сложа,
пак няма да отворя твоето сърце
и мисля, че това е много сложно
дори за майчините ти ръце.
Очите ми се взират в далечината
и пътят ми е все един и същ,
с парливи думи ме отпращаш,
от себе си ме ти отдалечи.
Такава ли те създадох с обичта си
и те въведох в моя свят,
живота сложен ме разби на части
и в тихата си болка изгорях.
Останах сам-самичка във живота,
без татко ти, единствената ми упора,
и мисля си сега какво да сторя.
Аз прах съм вече, от вятъра отнесена,
обречена на моето безпътие,
ще се затворя в кратката си есен
и само детството ти в мен ще скътам.

5 август 2008г.
Милена Марева
за вестник “ Народно дело“